

Prædiken ved Sommermøde gudstjenesten d. 22. juni 2025 i præstegårdshaven.

Velkommen her i vores prægtige præstegårdshave – mellem træerne, i Guds egen katedral.

Haven her er et særligt sted. Ikke bare, fordi denne have er en af landets største præstegårdshaver – men fordi den rummer noget, vi har brug for at huske: Ro. Forbindelse. Tålmodighed. Og tid.

Jeg har tænkt på træer. På hvordan de står her – tavse og stærke, år efter år. De siger ikke meget, men de vidner om meget. De har rødder i jorden og arme mod himlen. De er jordiske og himmelske på én gang.

Jeg har ofte tænkt, at hvis ikke Gud allerede havde gjort det, ville vi aldrig selv have fundet på noget så genialt som et træ. De står der bare. Ubesværet. De larmer ikke, medmindre vinden rusker i deres løv. De har ingen hast. Og alligevel sker der noget hele tiden. Indeni. Nede i rødderne. Oppe i kronen. Et træ forandrer sig langsomt – men sikkert.

Træet er faktisk et meget godt billede på tro. Tro er ikke noget, man kan præstere. Det er ikke et spørgsmål om at føle det rigtige eller tænke stort og fromt. Tro er som noget, der får lov at slå rødder i én. Noget, der vokser – sommetider usynligt.

Jesus siger det sådan: ”Guds rige er som et frø. Det mindste af alle frø. Men når det vokser op, bliver det til et træ, så himlens fugle kan bygge rede i dets grene.”

Og jeg tror, det er et billede, vi har brug for at tage alvorligt. For vi lever i en tid, hvor vi gerne vil se resultater. Hurtigt. Vi måler meget – men vi har svært ved at vente.

Men tro gror ikke i larm og hast. Den gror i stilhed. Den kræver noget, vi næsten er ved at miste: tålmodighed. Og det er måske derfor, Gud lader sit rige ligne et træ – og ikke et lyn.

Til efteråret har vi i MR besluttet at plante en lille skov lige herovre på marken ved siden af haven. Ikke alene – men sammen. Skolen, daginstitutionerne, beboerne – ja, alle i vores sogne – inviteres med. For det, vi planter sammen, vokser vi også sammen med. Det glæder jeg mig til – det er en drøm, vores mellemste søn Tor for år tilbage gav næring til.

Når vi nu planter en skov, handler det ikke kun om natur og CO2. Det handler netop også om fællesskab. For uden fællesskab mistrives vi som mennesker.

I kan læse mere om det projekt i en fremragende artikel i det seneste kirkeblad, forfattet af Flemming Staub.

Men se, tanken er, at der midt i den nye skov skal være en lysning. Et åbent rum til stilhed, til tanker, til bøn. Ja, et refleksionsrum.

For vi har brug for sådanne rum. Steder uden krav. Uden præstation. For det meste af vores liv foregår i et samfund, hvor man hele tiden skal måle op, vise frem, leve op. Gøre sig fortjent.

Og lige dér er det, evangeliet lyder helt anderledes. Det taler ikke ind i præstationsræset, men sætter sig midt i det og siger: ”Ro på. Du behøver ikke gøre dig fortjent.” For i Guds øjne har du allerede en plads. En fast plads. Ikke fordi du nødvendigvis er den bedste, men fordi du er elsket.

Jeg kom til at tænke på det stoleprojekt, jeg lavede med konfirmanderne sidste år. De dekorerede hver sin stol – med et træ med rødder, og ordene "Stol på Gud" skrevet på ryglænet. Det var ikke bare en kreativ opgave. Det var et billede på noget vigtigt: At du har en plads. Ikke en, du skal kæmpe for. Ikke en, du skal vinde. Men en, der er givet dig. Og som ingen kan tage fra dig.

Den stol er et billede på dåbens løfte. At vi er elsket og båret. At vi har rødder i noget dybere end os selv. Noget, der holder – også når vi selv vakler.

For vi kender det godt: Vi orienterer os hele tiden efter pladser i livet. Hører jeg til her? Har jeg noget at komme med? Får jeg lov at være med? Vi oplever det i skolen, på arbejdet, i vennekredsen. Og nogle gange kan det føles, som om der altid er en stol for lidt.

Men i Guds rige er der altid en plads. Der er ingen udskillelse. Der er ingen, der vælges fra. Og hver gang vi selv helt lavpraktisk giver et andet menneske plads – ved bordet, i samtalen, i blikket – så er Guds rige tæt på. Så spirer det midt iblandt os.

Troen er som træerne omkring os. Den vokser stille. Som rødderne under jorden. Den er ikke altid tydelig, ikke altid følbare. Men den kan noget!

For når stormene kommer – for det gør de jo, de kommer og de rammer os alle – så gælder det om at have rødder. Ikke perfekte præstationer. Men en dyb forankring i noget, der er større end os selv.

Som det hedder i sangen "Kære Linedanser": "De stærkeste rødder har træer i blæst."

Det betyder, at hvis man har stærke rødder, vælter man ikke så let. Så kan man modstå de storme, man møder i livet.

Jo, de stærke rødder. Det urokkelige fundament, som dåbens løfte er, står fast – helt ind i evigheden. Derfor rakte træets krone på konfirmandernes stole også helt op i den blå himmel.

Når jeg ser mig omkring i haven i dag, bliver jeg bevæget. Ikke bare fordi haven er smuk. Men fordi den bærer spor. Menneskers spor. Minder. Ord. Smil. Tårer. Liv.

Da vi for over 30 år siden holdt det første Sommermøde, anede jeg ikke, at det skulle blive en fast tradition. En tradition, der gennem årene er vokset frem sammen med jer. Og som også gennem årene har forandret sig i samspil med jer.

Sådan er det også med troen. Den er ikke statisk. Troen er ikke noget, vi pakker ned i systemer. Tro er noget, der lever i samspil med livet. Med de mennesker, vi møder. De ord, vi hører. De tider, vi går igennem.

Jo, sammen skal vi plante en skov af træer. Og samtidig må vi håbe og bede om, at noget også må få lov at slå rod i os og vokse imellem os. Ikke mindst: fællesskab – og, som træerne vidner om: tålmodighed. For det har vi til stadighed brug for, for at kunne leve og trives. Amen.